

21. YÜZYILDA KEMALİZM

Kaan Öğüt

1- Kemalizmi 21. Yüzyıla Taşıyacak Özellikleri

a) Üçüncü Dünyacı, Ulusal İdeoloji

Kemalizm; avrupamerkezci bakış açılarıyla evrensel olduklarını iddia eden ve bu yüzden de dolaylı olarak da olsa az gelişmiş ülkelerin sömürülmesini destekleyen ideolojilerden farklıdır. Avrupamerkezli ideolojiler, kapitalizm, sosyal demokrasi ve yine sosyalizmin avrupamerkezli yorumları, dünya üzerindeki tüm toplumların aynı tarihsel çizgiyi izleyerek gelişeceğini varsaydıkları için az gelişmiş ülkelerin, sömürülerek de olsa bu sürece dahil olmasını desteklemişlerdir. Evrensel bir gelişme yasasının belirlenmesi ve hatta bunun son aşamasının ne olacağının önceden kahince bilinmesi noktasında, (amaçları farklı da olsa) Fukuyama ve Marx'ın aynı yöntemi izledikleri görülür.

Avrupa sosyal demokrasisi ve sosyalizmi az gelişmişlerin sömürülmesinden elde edilenin bir kısmının, işçi sınıfına verilmesini isteyen paylaşımcı bir çizgi izlemişlerdir. Emperyalizmin, az gelişmişlikle ilişkisine gerekli vurguyu yapamayan, aralarındaki ilişkiyi ortaya koyamayan bu sistemlerin ülkemizin ve ulusumuzun problemlerini çözmesi mümkün değildir.

Kemalizm; **merkez-çevreci** bakış açısıyla, emperyalizmi doğru olarak tanımlamış ve birincil çelişkiyi *sömüren ve sömürülen milletler* arasındaki çelişki olarak saptamıştır. Ulus içinde; mesleki örgütlenmeye önem verip farklı sınıfların bir denge halinde gelişmesini amaçlarken, halkçı tutumuyla üretinin emekçinin yanında olmuştur. Ulusal kalkınmayı sağlayacak ve iç sömürünün mümkün olduğunca engelleneceği bir kalkınma modeli olarak da devletçiliği seçmiştir. Bu konularda genelde **Kadrocular** ya da **Ziya Gökalp** gibi değerli düşünürlerimize atıflar yapılsa da, Mustafa Kemal'in düşünce ve uygulamalarında da bu olgular açıkça görülür. Avrupa'da yaşanacak bir sınıfsal devrimin, mazlumların kaderini ve sömürü sistemini değiştirmeyeceği saptaması, başta **Sultan Galiyev** diğer pek çok üçüncü dünyacı devrimci gibi Kemalistler tarafından da yapılmıştır.

Bugün de adına küreselleşme denilen sömürü sistemine karşı koyabilmek için temel ve ikincil çelişkileri doğru olarak analiz edebilmek ve ona göre stratejiler oluşturmak durumundayız. Diğer üçüncü dünyacı ideolojilerle birlikte Kemalizm, bu analizi yapabilmek için gerekli olan kuramsal altyapıyı bize sağlamaktadır.

b) Eleştirel Akılcı, Sorgulayıcı Düşünce Sistemi

Kemalist ideolojiyi, diğer üçüncü dünyacı antiemperyalist akımlardan ayıran en önemli yanı, eleştirel akılcı felsefi yapısı ve kullandığı yöntem olmuştur. Kemalizm bir **toplum mühendisliği** projesi olarak Türk ulusunun sorunlarını çözmeyi amaçlamıştır.

Sorunlara mühendislik bakış açısı ile bakabilmek, her türlü dogmatizmden uzak durmayı ve gerçekçi olmayı gerektirir. Amacınız, birilerinin yazdıklarını doğrulamak değil problemleri çözmektir. Bunun için önce hedefinizi ortaya koyarsınız ki bu; Mustafa Kemal tarafından ***Misakı Milli sınırları içinde bir ulus devlet kurmak ve onu çağdaş uygarlık seviyesine çıkarmak; üretken, sorgulayıcı, eleştirel akılcı, kalkınmış, zengin, barış içinde bir Türk Ulusu yaratmak olarak belirlenmiştir.***

Mühendis, bir problemi çözmeden önce, başlangıç koşullarını ve sınır değerleri belirler. Başlangıç koşulları toplumun dinamikleri, alışkanlıkları, üretim biçimi ve miktarı gibi değişkenlerin analiziyle ortaya konur. Sınır değerler ise başta coğrafya, insan ve doğal kaynaklar olmak üzere kurulmak istenen modelin geçerli olabileceği alanının önceden belirlenmesini sağlar. Günümüzün doğa bilimleri anlayışında bilimsel olmanın ilk kriteri, kuramının geçerli olduğu sınırı önceden belirlemektir. Bu yüzden evrensel olarak tüm insanlığın sorunlarını çözme iddiasındaki ideolojilerin bilimselliği söz konusu değildir. Kemalizm, sınırlarını baştan belirlemiş ulusal bir ideolojidir ve Anadolu'nun koşullarından doğmuştur. Kemalizm, benzer durumdaki az gelişmiş ülkeler için bir model olma potansiyelini taşımakla birlikte, bu milletler de ancak her birinin kendi toplum ve coğrafi koşullarıyla belirlenmiş ideolojiler ve sistemlerle başarıya ulaşabilirler. Onların kendi şartlarında belirledikleri **ulusal bağımsızlıkçı-halkçı-ilerici (laik) ideolojiler**, bir anlamda onların kendi Kemalizmleridir.

Kemalizm, diğerkleri ile karşılaştırıldığında gerçek anlamda laik olan tek idelojidir. Laiklik; dünya ile ilgili olgulara, başta din her türlü dogmadan bağımsız, sorgulayarak bakabilmektir. Bu tanım çerçevesinde baktığımızda, Fransız devrimiyle pozitivizmin yeni bir din olarak yapılandırıldığını, Sovyet devriminde ise bilimin ideoloji ile sınırlandırıldığını görüyoruz. Başta Lenin, SSCB'yi yönetenler, doğa bilimlerindeki gelişmeleri hep ideolojinin dar çerçevesinden görmüşlerdir. Bu yüzden, SSCB'de diyalektik materyalizme aykırı olduğu için **Darwin**'in evrim kuramı reddedilerek, bilimsel olarak yanlışlanmış olan **Lamarck**'in evrim kuramı kullanılmış; **Mendel** yasaları üzerinde yükselen klasik genetik, burjuva bilimi sayılarak reddedilmiştir. Yine **Einstein**'in görelilik teorisi de dahil pek çok araştırma alanı anti marksist, anti materyalist olmakla suçlanmıştır. Einstein'ın, dünya-güneş devrim ilişkisine göreceli bakışı materyalizmi yadsıma olarak algılanmıştır. Bütün bunlar göz önüne alındığında en azından SSCB örneğinde sosyalizmin laik bir ideoloji olduğunu savunmak mümkün değildir. Çünkü dogmatiktir. Oysa aynı dönemde, Kemalist Cumhuriyet'in ders kitaplarında, canlıların ve insanın oluşumu Darwin'in teorisiyle açıklanmıştır. Kemalist ideoloji bilimi gerçeğe ulaşmanın yolu ve yöntemi olarak belirlemenin yanında, bilimsel çalışmalara ideolojik gözlükle bakmamış, ama bu çalışmaların sonuçlarını ulusun ve halkın yararına kullanmayı hedeflemiştir.

Mustafa Kemal'in "*ben size ayetler, dogmalar bırakmadım*" şeklinde başlayan sözü, Kemalizmin felsefi anlayışını dolaysız olarak anlatmanın yanında Mustafa Kemal'in dünyanın belki de en ilerici devrimcisi olduğunu da gösterir. Kemalizmin bu özelliği başka hiçbir üçüncü dünyacı ideolojide böylesine belirgin olarak ortaya çıkmamıştır. İdeolojilerin çoğu kötü amaçlı olmasalar da, kendilerine itaat edecek cemaatler yaratmak isterken, Kemalizm, gerçekten düşünen, sorgulayan bir ulus yaratmayı hedeflemiştir. Gerçek anlamda bir gelişme ve insanın evrimleşmesi ancak eleştirel akılla mümkündür. Ve Kemalizm bunun ilk adımını, hem de geri kalmış bir ülkede atmıştır. İşte Kemalizm bu yönüyle de 21. yüzyılda az gelişmişlere rehber olacaktır.

Mustafa Kemal Avrupamerkezci görüşü ve tarih anlayışını reddederken, çağdaşlaşmaya vurgu yapmıştı. Çağdaşlaşma ise tüm Doğu uluslarını sömürerek elde ettiği zenginliğini, bilim ve teknoloji alanında yaptığı devrimlerle perçinleyen Batı'da somut ifadesini buluyordu. Gerçekten de Galileo'dan, Newton'a, Bacon'a, Einstein'a, Heisenberg'e kadar doğa bilimlerindeki devrimsel atılımların hemen hemen hepsi Batılılar'ın ürünüydü. Bunun temelinde Batı aydınlanması olarak adlandırılan, laik ve dogmalardan uzak düşüncenin, bilim ve düşünce alanında hakim olması vardı. Doğu'nun İbn-i Rüşd, İbn-i Haldun gibi önde gelen düşünürleri ise dogmatik dinsel inanışları yıkamamış, düşüncelerini kendilerinden sonra gelenlere aktaramamışlardır. Bu yüzden Kemalistlerin laik sisteminin referansları genelde batıdır. Ama bu basit bir Batıcılık anlayışı değildir. Kemalizm doğa bilimlerinde kullanılan yöntemin evrenselliğini ve ideolojiler üstü olduğunu kabul etmekle birlikte toplumsal olayların analizinde ve sosyal bilimlerin disiplinlerinde Anadolu toprakları ve tarihi üzerinde yükselmiş bir birikimi temel alır.

Mustafa Kemal, laik düşünceyi, ulusal hukuka dayanan bir devlet yapısı kurmanın yanında, sorgulayabilen ve özgür düşünebilen bir toplum yaratmanın da ön koşulu olarak görüyordu. Akıl ve bilim aşamasına Helen ve Yunan uygarlıklarından daha önce geçen Anadolu'nun ilerici kökleri bu projeyi kolaylaştırıyordu.

Mustafa Kemal'den sonra onun çağdaşlaşmak olarak belirlediği hedef, Batılaşmak olarak değiştirilmiş ve sonunda Tanzimat Batıcılığı'na eşdeğer bir kültür ortaya çıkmıştır. Tabii ki Hasan Âli Yüceller, Mustafa İnanlar, Cahit Arflar ve daha niceleri bu genellemenin dışındadırlar.

İşte bugün yine eleştirel akla, laik düşünceye dayanan bir felsefeyi Anadolu'dan tüm Avrasya'ya yaymanın yolunu bulmalıyız. **İlerici bir düşünceyle birleştirilemeyen antiemperyalist tavır dünyayı değiştiremez, oysa kapitalist Batı kültürünün ve avrupamerkezli ideolojilerin yerine kendi alternatiflerimizi koymak zorundayız.** Bunu yaparken Doğu kültürlerini daha yakından tanımak da bir zorunluluktur.

2- 21. yüzyılda Kemalizm

21. yüzyılda Kemalizmin tartışılması ancak Kemalistlerin ülke yönetimine talip olmalarıyla bir anlam kazanacaktır. Bu yüzden Kemalistlerin geleceğe bakarken ülke yönetimine gelmek için hangi yöntemi kullanacaklarını da tartışmaya başlamaları gerekiyor. Burada söz konusu olan yalnızca hangi ya da nasıl bir parti sorusu değildir. Eğitimden, hukuğa kadar kaybettiğimiz tüm mevzileri geri kazanmamızı sağlayacak bir yöntem geliştirmemiz, bu bilinci tüm Kemalistlere, tüm ulusalcılara aşılammamız gerekiyor. Eğitim sisteminde laiklerden çok daha hızlı örgütlenen

köktendincileri, partilerini kapatarak durduramayız. Bu ancak bize zaman kazandırabilir ve TSK ile güçbirliği yapan örgütlü toplum güçleri ancak bu zamanın kazanılması yolunda olumlu bir adım atmışlardır. Şimdi ivedilikle bunun değerlendirilmesi yapılmalıdır. Kemalist gençleri, hakim, doktor, öğretmen olmaya ikna etmeden bu ülkede hiçbirşeyi değiştiremeyiz.

Kemalizm bir reaksiyon hareketi değildir. Kendi hedefini ve stratejilerini kendi belirler. Bu yüzden Kemalist hareketin basit bir muhalefet hareketine, sloganist sokak eylemlerine dönüştürülme çabalarına engel olmalı, devletin, üniversitelerin ve toplumun her kesiminde örgütlü bir yapıya kavuşturmalıyız.

21. yüzyılda Kemalizmi iki boyutu ile tartışmak gerektiğini düşünüyoruz. Birincisi uluslararası alanda nasıl bir yapılanmaya gidilmeli, ikincisi de nasıl bir Türkiye kurulmalı.

a) Uluslararası Düzlemde: Mazlumların Dayanışması ve Avrasya Yapılanması

Türkiye'nin 21. yüzyılda mevcut yapılanmasıyla varlığını sürdürmesi mümkün değildir. Uluslararası alanda altına imza attığımız GB, GATT gibi anlaşmalar ve aslında yapılan ikili anlaşmalarla fiili anlamda var olan, ama imzalanması halinde gündeme gelecek uluslararası tahkimle birlikte küresel uluslararası sermayenin üzerimizdeki egemenliğini somutlaştıracak MAI Antlaşması ve benzerleri reddedilmelidir. Bu yapıların dışına çıkmalıyız. Stratejik açıdan içinde bulunmaktan uzun dönemde fayda sağlayacaklarımız varsa, bunlarla özel koşullar altında ve ulusal bağımsızlığımızı koruyarak anlaşmalar imzalamalıyız.

21. Yüzyıl için Kemalistlerin iki stratejiyi birlikte oluşturmaları gerekiyor. Bunlardan birincisi var olan şartlarda, Türkiye Cumhuriyeti ulusal devletini yaşatmayı hedeflemelidir. İkincisi ise başta Avrasya'da antiemperyalist bir blok yaratarak, tüm sömürülenlerin emperyalist sisteme karşı çıkışını hatta sistemi değiştirmeyi hedeflemelidir.

1- Varolma Stratejisi ve Sevr'e Karşı Koyuş

Üretimsizlik içinde yok oluşa sürüklenen, karar mekanizmalarını ve hukuk sistemini dahi uluslararası sermayenin emrine verme yolundaki Türkiye'yi, adım adım bu sürecin dışına çıkaracak önlemleri almalı, ulusal bağımsızlığımızı korumaya çalışırken bir yandan da kapitalist sistemin dayattığı kurallara rağmen ayakta kalmayı başarmalıyız. Türkiye'yi, üreten bir ülke durumuna getirmeliyiz. Bu birinci ve öncelikli stratejide kısa dönemli öncelikler olan yabancı sermaye, teknoloji ihracı gibi sorunlara da bir anlamda kapitalist sistem içinde çözümler bulmak gerekecektir. Bu geçici çözümler bulunurken bir yandan da özelleştirmelerin önü kesilmeli, imzaladığımız uluslararası kapütilyon antlaşmalarının, değiştirilmesi ya da reddedilmesi için gerekli çalışmalara başlanmalıdır. Ülke içinde tasarrufu ve vergi gelirlerini artırıcı önlemler alınmalı, ulusal bilim ve teknoloji politikalarının hayata geçirilmesi için var olan çalışmalar hızlandırılmalı, üniversiteler bu politikalar doğrultusunda yönlendirilmelidir.

Unutmamalıyız ki bugün birinci önceliğimiz yok edilmeye çalışıldığımız bu coğrafyada varlığımızı sürdürmemizdir. Bugün emperyalizmin Türkiye üzerine yeni Sevr senaryoları yeniden gündemdedir. Bunların bazılarını sıralayacak olursak;

a) Büyük sermayemizin de bir kısmının desteğiyle, Türk Boğazları üzerindeki egemenlik haklarımızın tartışmaya açılması ve bu hakların uluslararası kurumlara verilmek istenmesi.

b) Uluslararası altın şirketlerine, topraklarımızın 13.5'da 1'inde (1/13.5) arama ruhsatlarıyla her türlü faaliyeti gerçekleştirme hakkının verilmesi.

c) GB, GATT ve MAI gibi antlaşmalarla kapütilyonların yeniden kabulü ve hatta ulusal hukukun yok sayılması

d) Türkiye toprakları içinde bir Kürdistan hatta büyük bir Ermenistan kurdurulma çabaları.

Sevr Antlaşması'nın maddeleriyle bunları karşılaştırdığınız da inanılmaz benzerlikler göreceksiniz. Türkiye'de bunlarla eş zamanlı olarak **ılımlı islamcılık, demokrasi, federasyon** kavramlarının bir üçlü halinde kullanılmasının da temelinde dış dayatmalar vardır.

İşte birinci stratejiyi geliştirirken bu yeni Sevr planlarını göz önüne almamız gerekir. Örneğin demokrasi adına laik cumhuriyet rejiminin ve ulusal sınırlarımızın ya da federasyon türü yapılanmaların tartışılmasına izin veremeyiz. Yine örneğin Türk Silahlı Kuvvetleri'nin konumunun ne olması gerektiği tartışmalarını bu somut verilerden uzak akademik ya da entellektüel bir tartışma olarak yapamayız. Batı'nın desteğiyle yapılan sözde demokrasi

mücadelesi karşısında Kemalistler net bir tutum almalıdır.

Yakın gelecekte önümüzdeki en büyük tehlikelerden biri de ABD ve bir ölçüde AB'nin bizi komşularımızla savaşa sürüklemeye olasılığıdır. Bölge ülkeleri Rusya, Yunanistan, Güney Kıbrıs, Suriye, İran, ve Ermenistan'ın Türkiye karşıtı tutumları ve ülkemizi yönetenlerin genelde bu tavrı ABD ile işbirliği yaparak karşılama çabaları bu sürece uygun bir zemin hazırlıyor. Adı geçen ülkelerin tümünün PKK'yı destekledikleri gibi, olası bir iç savaş halinde köktendincilere de destek verecekleri açıktır. Üstelik PKK örneğinde olduğu gibi bu tür hareketlerin Almanya, ABD, Fransa gibi ülkeler tarafından desteklenme olasılığı da yüksektir. Bütün bunlar göze alındığında biz istemesek dahi 21. yüzyılda bölge ülkeleri ile savaşma, dahası bununla birlikte bir iç savaşa sürüklenmemiz olasılıklar dahilindedir. Olası bir iç savaş tehlikesinde köktümlerin- radikal sosyalistlerin ve köktendinci islamcılarının işbirliği yapacakları da göz önünde bulundurulmalıdır. Bu grupların bugün üniversitelerde birlikte hareket ederek kemaist öğrencilere baskı uygulamaya çalıştıkları da görülmektedir. Kemalizmin bu iki düşmanı yani ayrılıkçı köktümlerle köktendinci islamcılar ittifaka giderlerken hem bölgedeki İran-Yunanistan-Suriye-Ermenistan hatta belki Rusya'nın desteğini alıyorlar; hem Almanya-İngiltere-Fransa'nın öncülüğünde AB'den siyasi destek sağlıyorlar; hem de ABD'nin Fuller, Henze gibi CIA'cı düşünürlerinden taktik ve bunun yanında büyük bir olasılıkla maddi ve askeri yardım alıyorlar. Yapılanmasını bu tehdit algılamaları üzerine kuran Türk Silahlı Kuvvetleri'nin ulusal hedeflerin saptanmasında ve Cumhuriyet'in temel niteliklerinin korunmasında gösterdiği etkinliği bu çerçevede değerlendirmek ve olumlamak gerekir.

Kemalistlerin ilk stratejisi Türkiye'nin bu coğrafyada siyasal ve ekonomik olarak varlığını sürdürmesini sağlamaya yönelik olmalıdır.

2- Kemalist Dünya Sistemi Stratejisi

Kemalizmin dünya için önerdiği sistem; bağımsız ulusal devletlerin uyum ve barış içinde yaşadıkları bir yapıdır. Yeryüzünde emperyalizme, azgelişmişlerin sömürülmesine son verilmesi hem uluslararası barış ortamının hem de ulus içinde sınıflararası denge ve barışın sağlanmasının ön koşuludur. Emperyalizme son verilmesi halinde en önemli dayanağını yitiren kapitalist sistemin de yaşaması mümkün değildir. İlk aşamada bir düşünce egzersizi düzeyinde olsa da kapitalizm sonrası dünya üzerine planlamalarımızı şimdiden yapmalıyız. Kemalist ideolojinin önerdiği ekonomik sistem kapitalizmin ve sosyalizmin ekonomik modellerine bir alternatif bir üçüncü yoldur. Özellikle de azgelişmiş ülkeler için dengeli sömürsüz bir ulusal kalkınma modelidir. Burada düşülen yanlış anti kapitalist olmak için sosyalist olmak gerektiği saplantısında ısrar etmektir. Kemalistler anti kapitalistlerdir ama Kemalist ekonomik model sosyalist modelden çok daha gerçekçi ve iyi olduğu için sosyalist de değillerdir.

Kemalist devrim kapitalist sistemin hem kendi arasındaki savaşlarla sarsıldığı hem de ekonomik bir bunalıma sürüklendiği bir dönemde hayata geçirildi. Sistemin bu durumu hem Türkiye'de hem de SSCB'de devrimlerin yapılmasını kolaylaştırdı. Bu iki devrim ve daha sonra başta Çin pek çok azgelişmiş dünya ülkesindeki bağımsızlık mücadeleleri de bir anlamda bu bunalımın derinleşmesine katkı verdiler. Bu dönemin ardından emperyalizm bu defa askeri olarak değil, ama ekonomik olarak, siyasal bağımsızlığını kazanmış bu ülkeleri yeniden sömürgeler haline getirdi. İşte bugün küreselleşme emperyalizmin yeni bir şekli olarak gündemdedir.

Son yıllardaki gelişmeler analiz edildiğinde kapitalist sistemin yeni bir ekonomik bunalıma girebileceği görülüyor. Üstelik bu defa doğal kaynakların ve doğanın da kapitalizmin gelişmesini sınırlaması söz konusu. Bloklar arası ekonomik savaşların artması yanında Japonya'nın dahi fazla üretimden doğan krizlerle karşılaşması olası. Üstelik dünya ekonomisinin merkezinin kaydığı Asya'da ve 21. yüzyılın stratejik bölgesi olacak Avrasya'da bir anlamda emperyalist ABD ve AB'ye karşı, üstelik kültürel anlamda da Avrupamerkezli düşünceleri reddeden akımlar yükseliyor. Çin ve Rusya Avrasya'da Batı egemenliğine karşı bir bloklaşmanın temellerini atıyorlar. Bu tavır Çin ve Rus emperyalizmlerini görmeye engel olmamalıdır ama küreselleştiği iddia edilen sistemde emperyalizme karşı koyuş potansiyelleri de iyi değerlendirilmelidir..

Bu göstergeler kapitalizmin yeni üstelik öncekilerden daha ağır bir bunalıma girebileceğinin işaretlerini verse de görmemiz gereken başka noktalar da var. Birincisi: Kapitalist sistem şimdiye kadar içine düştüğü tüm bunalımlardan, bunun faturasını azgelişmişlere çıkararak kurtulmayı becermiştir. Yine bununla bağlantılı olarak sanayi devriminden beri kapitalistler teknoloji alanındaki büyük güçleri ile bunalımların üstesinden gelebilmişlerdir. Azgelişmiş

Ülkelerin 70'lerden beri yoğun olarak boręlandırılmaları uluslararası sermayenin elinde ęok büyük bir kozdur. Boręlarını ödeyebilmek için yeni boręlara ihtiyaı olan ülkelerin eli kolu bağlanmıştır. İçin en önemli yanı da şudur. ABD; gerekirse her türlü ekonomik problemini askeri yöntemlerle ezebileceği bir yüzyıla girdiğimizin sinyallerini vermiştir. Boręlarını ödemek istemeyen azgeleşmiş bir ülkenin ABD uçakları tarafından bombalanması uzak bir ihtimal değildir.

Yani kapitalist sistemin bir bunalıma düşme olasılığının karşısında, bilimkurgu filmlerindekine benzer, zenginlerin büyük cam kubbeler içinde kirlilikten, sorunlardan uzak yaşadıkları; ama fakirlerin bunun dışında kalarak hastalık radyasyon ve oksijensizlikten öldükleri belki kasıtlı olarak öldürüldükleri bir dünya da olasılıklar dahilindedir.

Bütün bunlar emperyalizme artık ulusal bir karşı koyuşun yeterli olmayacağını göstermektedir. Burada zm Mustafa Kemal'in ortaya koyduğu **bağımsız ulusal devletlerin barış içinde emperyalizme karşı işbirliğidir.**

Başta Balkan ve Sadabat Paktları gibi bölgesel dayanışma yapıları yaratmalı daha sonra da bu işbirliğini diğer sömürülen ülkelere yaymanın yollarını aramalıyız. Bugün azgeleşmişlerin boręlarını ödememeleri gibi radikal karşı ıkışlar ancak biraraya gelirlerse söz konusu olabilir.

Dikkat edilirse Huntington'un medeniyetler atışması tezi de Batı emperyalizmi karşısında kurulabilecek böyle bir cepheyi parçalamaya yöneliktir. Üstelik bu planlar yalnızca kağıt üzerinde kalmıyor. Pentagon'da Türkiye'yi Yunanistan ve İran ile savaştırma senaryolarına benzer senaryolar bütün azgeleşmişler için yazılıyor. **Huntington'un birbirleriyle savaşacaklarını söylediği Konfcyizm, Budizm, İşlam, ve belki de Ortodoks dünyası, Avrupalı merkezli Batı dünyası karşısında birleşebilirlerse dünya gerçekten de değişebilir. İşte Kemalistler Türkiye'nin coğrafi konumu sayesinde bu büyük antiemperyalist uzlaşmaya katkı sağlayabilirler.**

İşte bu noktada; Kemalist laiklik ve Kemalist ulusçuluk (milliyetçilik) tanımlamalarının da bütün bu bölge için önemli kavramlar olduğunu ve yine Kemalist ulusal devlet modelinin de bölge için büyük önem taşıdığını görüyoruz. Dikkat edilirse emperyalizm Yugoslavya ve SSCB'nin federatif sınıf devletlerini, Irak'ın feodal devletini parçaladı. Bu coğrafyada her şeye rağmen varlığını sürdüren ve bugün emperyalizmin bölgede kendisine engel olarak gördüğü tek yapı Kemalist ulusal devlet modelidir.

Bölgede, bağımsız ulusal devletlerin işbirliğine gitmeleri en gerçekçi yoldur. Böyle bir antiemperyalist blok oluşturulurken milliyetçilik vazgeçilmez bir unsurdur. Ama buradaki milliyetçilik azgeleşmişlerin emperyalistlere karşı geliştireceği bir milliyetçilik olmak durumundadır. Teorik olarak Kemalist ulusçuluk anlayışında zaten bu bilinç fazlasıyla vardır. Ama pratikte milliyetçiliğin Rusya, Çin ve hatta İran ile ilişkilerde problemler yaratabileceği de ortadadır. Üstelik Rusya ve Çin'in sosyalizmlerinde dahi, Türkleri ezdikleri, özellikle SSCB döneminde Ruslar'ın ayrımcı, ırkçı tutumlarını özellikle de Türklere karşı sergiledikleri bizzat Sultan Galiyev gibi devrimciler tarafından da dile getirilmiştir. Burada ince bir çizgi söz konusudur. Türkçe konuşan dünya ile güçlü kültürel ve ekonomik ilişkiler kurmak doğrudur. Ama Batı emperyalizmine karşı Rusya, Çin ve hatta İran ile aynı tarafta bulunduğumuzu da görmek zorundayız. Emperyalizmin bizi ve bu ülkeleri birbirine düşürüp dünyanın bu en zengin doğal kaynaklarına sahip bölgesini sömürmek istediğini görmek ve bu ülkelere de göstermek zorundayız. Avrasya'da antiemperyalist ve sömürülenlerin dayanışmasına açık bir milliyetçilik anlayışından doğacak bir ulusalcılık anlayışı ve bu anlayışın üzerinde yapılandırılacak ulusal devletlerin işbirliği hedeflenmelidir.

Bölgede ikinci önemli argüman dindir. Din azgeleşmiş ülkelerde antiemperyalist söylemde önemli bir yer tutar. Buna rağmen köktendinci tepkiler ikili bir yapıya sahiptir. Bir yandan söylemlerinde Batı karşıtlığıyla hatta kimi zaman antiemperyalist bir tavırla kitleleri etkilerken, bir yandan da varolan ve genelde 20. yüzyılın ulusal bağımsızlık savaşları sonunda kurulmuş rejimleri ve sistemleri yıkmak için emperyalist glerin desteğini alırlar. Hatta emperyalizmin maşalığına soyunurlar. Burada görülmesi gereken bir nokta da Meksika'dan, Cezayir'e, Mısır'dan, Türkiye'ye laik ulusalcı olarak kurulmuş rejimlerin kalkınmayı ve sömürünün olmadığı toplumlar yaratmayı tam anlamıyla başaramamış olduklarıdır. Türkiye örneğinden yola çıkarsak biz haklı olarak, rahatlıkla daha 1938'de Mustafa Kemal'in çizgisinden uzaklaşıldığını, 1950'den sonra gelen iktidarların Türkiye'yi bu duruma getirdiklerini syleyesek de. köktendinciler bütün bunların suçunu bizim üzerimize atmaktadırlar. Çünkü gerçekten de tarihimizdeki kırılma

noktası 1923'tür ve Kemalistler Cumhuriyet'in kurucuları olarak bu yüzden bir anlamda Cumhuriyet döneminin tüm yanlışlarını üstlenmek durumunda kalmaktadırlar. Ne yazık ki köktendincilerin bu propagandası oldukça taraftar toplamaktadır. İşte Türkiye'de Kemalistlerin en büyük çıkmazlarından biri de budur. Potansiyel olarak ulusalcı olabilecek pek çok genç ekonomik nedenlerin de zorlamasıyla köktendinci kampta yer almaktadır. Bu gençleri kazanmayı hedeflemeyen bir Kemalist hareket başarılı olamaz, çünkü bunlar laiklik dışında Kemalizmin hiçbir ilkesine sahip çıkmayan disko bar gençliğinden daha önemli bir kitledir. Bu yüzden köktendinci siyasal hareketlere karşı en ciddi mücadeleleri verirken onların etkiledikleri kitleleri kazanmaya çalışmalıyız. Bütün bunların yanı sıra insanın evrimleşmesi sağlanmadan ve yerine felsefi boyutu güçlü yeni bir öğreti konulmadıkça dinin sosyal boyutunun da gözardı edilemeyeceğini görmeliyiz.

Kemalistlerin düşmemesi gereken yanılgılardan en önemlisi şudur. Dinin toplumsal rolünü kabul etmek asla radikal islamın karşısında ılımlı islama destek vermek değildir. İlimli islamcılık anlayışı aynen federasyon tezleri gibi Batı'nın Türkiye üzerine uyguladığı Sevr planlarının bir parçasıdır. Bu iki kavramın sözde demokrasi söylemleri ile birlikte Özal döneminde tartışılmaya başlandığı unutulmamalıdır. İlimli İslam'ın temsilcisi emperyalizmin yeni Dürriyadesi Fetullah Gülen Türkiye Cumhuriyet'i ve Kemalizm için Hizbullahçılardan çok daha tehlikelidir.

Ülkemizde süregelen Araplaştırma çabalarının karşısında, Anadolu Türk müslümanlığı önemli bir kavramdır. Bektaşilik ve Aleviliğin etkilerinin yanısıra Orta Asya Türk kültürlerine dayanan, bunun yanında Anadolu'nun yerleşik kültürlerinin de mirasını taşıyan, İslam'ın Arap yorumunun yobazlığından uzak, toplumsal dayanışmayı amaçlayan, insan sevgisini temel alan bu İslam yorumu yaşatılmalı ve Türk ulusunu Araplaştırma çabalarına karşı bir mevzi olarak korunmalıdır.

Kemalizmin **milliyetçilik ve din** yorumları, **ulusçuluk ve laiklik** ilkeleri bugün antiemperyalist bir yapı için gerekli teorik çerçeveyi sunmaktadır. Avrasya'da antiemperyalist bir yapı ancak laik bir yapılanma ve ırkçı olmayan bir milliyetçilik ile mümkündür. Tabii burada en az bizim kadar bölgedeki diğer ülkelerin de bu gerçekliği farketmeleri gerekmektedir. Emperyalistlerin bölgeye müdahaleleri ve bölgenin büyük devletleri arasında kökleri yüzyıllarca önceye giden anlaşmazlıklar Avrasya seçeneğinin zorluklarıdır. Ama stratejiler tarafından dünyanın merkezi olarak adlandırılan bu bölge Balkanlar ve Ortadoğu'ya uzanan etki alanıyla dünyadaki sömürü düzenine alternatif yaratabilecek tek coğrafyadır. Afrika ya da Güney Amerika'nın az gelişmişleri böyle bir potansiyele ne yazık ki sahip değildirler. Ancak Avrasya'da başlayacak antiemperyalist güçbirliği diğer sömürülen milletlere de ulaşmayı hedeflemelidir.

İşte 21. yüzyılda Kemalistlerin ikinci ve büyük stratejisi, Avrasya'da yapılandırılacak ve ardından diğer az gelişmişlerle de ilişkiye geçecek antiemperyalist bir bloğun oluşumuna katkı vermek, ulusal bağımsızlıkçı, üçüncü dünyacı, laik, eleştirel akılcı ideolojisini bu amaçla bölge ülkelerine yaymaktır. Kemalizmin ulus devlet modeli de bu coğrafya için örnek olmalıdır.

b) 21. yüzyılda Kemalist Türkiye ve Kemalist Toplum Mühendisliği Projesi

1- 21. yüzyılda Devlet Yapısı

21. yüzyılda Kemalist devletçiliğin yeniden yorumlanması gerekir. Planlayıcı, denetleyici, gerektiğinde ulusal ve toplumsal çıkarları korumak için müdahale edici bir devlet yapısı kurulmak zorundadır. Bunun sağlanması yanında yolsuzlukların da önlenmesi için devletin halk tarafından denetlenmesini sağlayacak yapılar da oluşturulmalıdır.

a) Teknik Devlet: Ulusal bir bilgi ağının da kurulmasıyla etkinliği son derece arttırılmış, kırtasiyesi azalmış, yerel birimlerle ilişkisi üst düzeyde, ülke ve dünya ile ilgili tüm verileri elde ederek ve bunların analiziyle, olasılıklara göre sürekli denetlenen ulusal planlar ve geleceğe dönük stratejiler oluşturabilecek, parasal akışın sürekli denetlendiği ve vergilendirilebildiği teknik bir devlet yapısı oluşturulmalıdır. 21. yüzyılın devlet yapılanmasında kesintisiz bilgi akışı, bunların istatistiklerinin tutulması, dünyadaki gelişmelerin incelenmesiyle ileriye dönük tahminler yapılması ve ulusal planlama önemli bir yer tutacaktır. Devletin önemli bir işlevi de doğal ve insan kaynaklarının verimli kullanılmasını sağlamaktır.

b) Ulusal Hedefler Belirlemek, Bunlara Ulaşmak İçin Belirlenecek Stratejiler ve Siyasal Yapılanma: Uzun erimli ulusal hedefleri ve bunlara ulaşmak için gerekli stratejileri belirleyebilecek yetkinlikte ve günlük politikalardan ve siyasilerin baskılarından etkilenmeyecek,

özerk ve Anayasa güvencesi altında devlet kuruluşları oluşturulmalıdır. *Bilimsel yayınları ile alanlarında yetkin olduğu kanıtlanmış üniversitelerin anabilim dallarındaki öğretim üyelerinin ve meslek odalarının kendi içlerinden belli süreler için seçecekleri teknokratlardan oluşacak bu kuruluşlar*; ilgi alanlarına göre bakanlarla birlikte çalışmalı, projeler üretmelidir. Bakanların çalışmalarını, devlet planlama teşkilatı ya da dengi bir kuruluş tarafından belirlenmiş ulusal politikalarla uyumluluğu açısından denetlemeli, gereğinde kamuoyunu ve hukuku harekete geçirebilecek donanıma yasal ve teknik olarak sahip olmalıdır. Bunun yanı sıra 1960'dakine benzer ikili bir parlamento yapısı oluşturulması da tartışma gündemine getirilebilir.

Yine meslek odaları, sendikalar, sivil kitle örgütleri, esnaf ve çeşitli halk kesimlerinin katılımıyla oluşturulacak "yerel halk meclisleri", yerel yönetimlerin denetlenmesi yanında bölgede merkezi yönetim tarafından yapılmak istenen projelerin de denetlenmesini sağlayacaktır. Bu halk meclisleri bölgelerinin ihtiyaçları doğrultusunda gerekli alt yapı ve kamusal projeleri hayata geçirebilmelidirler. Bunun için halk meclisi tarafından bölgesel fonlar oluşturulmalı büyük yatırımlar için devlet bankaları da destek vermelidir.

Türkiye'nin önemli sorunlarından biri politikacıların uzun erimli ulusal politikalar oluşturmak yerine günlük çıkara dayalı siyaset yapmaları dahası bu politikacıların büyük bir kısmının gizli ya da açık olarak Cumhuriyet rejiminin ve Atatürk'ün belirlediği ilkelerin değiştirilmesini savunmalarıdır. Kemalistlerin demokrasi adına bütün bunlara göz yummaları beklenemez. Türkiye Büyük Millet Meclisi bizler için belki de en kutsal yapıdır. Ama bugün orada bulunanlara tam anlamıyla güvenmiyoruz ve bu yüzden de bunun önüne geçecek bir siyasal yapılanmayı oluşturmak zorundayız. Siyasal yapının ve parlamentonun başta Anayasa Mahkemesi, yargı, basın, halk meclisleri, teknokratlar tarafından denetlenmesi gerektiğini düşünüyoruz. Ulusal stratejilerin belirlenmesinde önemli bir boşluğu dolduran MGK 'nın işlevi de bu çerçevede düşünülmelidir.

c) Kemalist Türkiye'nin Anayasa'sı: Bir Anayasa değişikliği ile devletin temel niteliklerinin, sosyal devlet kavramının, KİT'in özerk yapısının, imzalanacak uluslararası anlaşmaların ulusal bağımsızlığımız açısından taşıması zorunlu olan hükümlerin Anayasa'da belirtilmesi gereklidir.

Yine Türkiye Cumhuriyeti'nin temel nitelikleri (Misak-ı Milli sınırları içinde ulusal devlet yapısı ve Laik Cumhuriyet rejimi) tartışma dışı bırakılmakla birlikte, örgütlü toplumun önündeki engeller kaldırılmalıdır. Memur ve işçi örgütlenmeleri güçlendirilmelidir. Türkiye'de görülmüştür ki ülke tehlikeye düştüğünde işçi de memur da bunun karşısında yer almaktadır. ***Sermayenin küreselleştiği bir ortamda işçi sınıfı, ulusal devleti ve ulusal ekonomiyi korumak zorundadır. Devlet yapısının uluslararası sermayenin hizmetine girmesi Türkiye'deki tüm emekçilerin zararına olacaktır. Yani bir anlamda bugün Kemalistlerle işçi sınıfının kaderleri ve amaçları ortaktır. İşçi sınıfının ulusal bağımsızlığın korunması yönünde gelişen tavrı bu yüzden çok önemlidir.***

Sendika hareketleri yanında sivil toplum örgütlerinin de güçlenmesi sağlanmalıdır. Sivil toplum örgütlerinin dışardan yönlendirilenleri, Türkiye aleyhine çalışanları mümkün olduğunca denetlenmelidir. Ama örgütlü topluma giden yoldaki engeller de kaldırılmalıdır. Bu Türkiye'de ki hastalıklı cemaat yapısının önüne geçebilmenin tek yoludur.

Bu Anayasa değişikliği için son dönemde Türk Silahlı Kuvvetlerinin, işçi ve işveren örgütlerinin ve sivil toplum kuruluşlarının desteğiyle oluşan ulusal uzlaşma ortamı korunmalıdır. Anayasa; ulusal bağımsızlığımızı, ulusal ekonomimizi ve tüm üretici emekçi kesimleri koruyan gerçek anlamda sosyal bir hukuk devletin tanınımı da yapmalıdır.

2- 21. yüzyılda Ekonomi ve Kemalist Devletçilik

a) Kemalist Ekonomi: Kemalizmin ekonomi anlayışında özel ve kamu mülkiyeti birarada karma bir ekonomik sistem içinde bütünleşmiştir. Üçüncü yolun ekonomi anlayışında devletin planıcı, denetleyici ve halk tarafından denetlenebilir yapısı esastır. Devlet, öncelikle ulusal çıkarları korumanın yanında ulusun tüm üretici kesimlerinden bunlar içinde de emekçi kesimlerden yana tavır koyar. Kemalist devletçiliğin hedefi dengeli kalkındır. Ülke içinde oluşan büyük gelir farklılığını ve bölgeler arası ekonomik gelişme farklılığını azaltma, tüm halkın ülkenin gereklerine ve önceliklerine uygun bir plana göre eğitimi, yine tüm halkın sağlık hizmetlerinden yararlanması devletin görevleridir. Sosyal devlet kavramının hayata geçirilmesi esastır. Kemalizm kalkınmanın tüm toplumu dengeli bir şekilde geliştireceği ekonomik yapıyı kurmak zorundadır.

b) Stratejik Öncelik Tarım: Türkiye'nin nüfusunu kendi olanaklarıyla besleyebilmesi 21. Yüzyıl için stratejik bir öncelik olacaktır. Buğday ve et ithal eder duruma düşmemiz kabul edilemez bir durumdur. Tarım alanındaki devrimsel dönüşümün motoru da devlet olacaktır. Küçük çiftçilerin kooperatif temelli yapılanmalarla birleşmeleri sağlanmalı, devletin örgütlenme, bilgi, alt yapı yatırımlarına destek vermelidir. En önemlisi de biyoteknolojinin de kullanıldığı bilimsel yöntemlerin geliştirilmesi ve çiftçinin yararına sunulmasını sağlayacak tarım enstitüleri kurulmalıdır. GAP projesinin sağlıklı bir şekilde hayata geçirilmesi, küçük çiftçinin ve topraksız köylünün tarım kesiminden hayatını kazanmasının sağlanması önemlidir. Kemalist devrimin toprak reformu projesi aynı köy enstitüleri örneğinde olduğu gibi bir eğitim devrimiyle birleştirilmeli, toprak reformuna sahip çıkacak köylü kitlelerinin oluşturulmasıyla birlikte yeniden gündeme getirilmelidir. Türkiye bulunduğu coğrafyanın en verimli topraklarına sahip bir ülke olarak önce kendini sonra da komşu ülkeleri besleyebilecek potansiyelini hayata geçirmelidir.

c) KİT Sistemi Ulusal Bağımsızlık: Ulusal bağımsızlığımızı ilgilendiren ve bunun yanında kamusal hizmet yapan ulusal savunma, enerji, ulaşım, haberleşme, eğitim, sağlık gibi stratejik sektörler devlet mülkiyetinde özerk kuruluşlar olmalıdır. Anayasa'ya KİT'in yabancı sermayeye satılmasını engelleyici hükümler konulmasının yanında; KİT sisteminin belli alanlarının tekelleşmeyi engelleyecek önlemlerin alınması koşuluyla tasarrufların da olumlu değerlendirilmesine hizmet etmek üzere denetlenebilir bir şekilde halka satışı gerçekleştirilmelidir. Bununla birlikte **KİT sisteminin yaşatılması, gerektiğinde yenilerinin kurulması esas amaçtır.**

KİT sisteminin siyasi kararlardan etkilenmeyeği **özerk** bir yapıya kavuşturulması, yüksek teknoloji gerektiren alanlara yönelmesi sağlanmalıdır. Yine, ağır sanayi, madencilik, tarım, petrol ve diğer enerjiler alanlarında da KİT sistemi desteklenmelidir. KİT sisteminin siyasal baskılara açık ve olumsuzluklar doğuran yapısının önüne geçebilmek için gerçek anlamda bir **özerkleştirmeye** gidilmelidir.

d) Özel Mülkiyet Kollektif Üretim ve Halk Sektörü: Kemalizmin ekonomi modelinde devletçilik mülkiyetle ilgili bir tavır değil dengeli kalkınmanın aracıdır. Bu yüzden kamu ve özel mülkiyetin birbirlerine önceliği yoktur. **Stratejik ve kamusal görevi olan özerk yönetimli KİT'lerin yanında, özel girişim de ulusal çıkarlara aykırı hareket etmediği sürece önemlidir. Bunun yanında halk kesimlerinin ekonomik tabanlı örgütlenmelerine ve kooperatifçilik sistemine dayanan bir halk sektörü de kurulmalıdır.** Böylece büyük sermayenin karşısında onun siyasal ağırlığını da dengeleyebilecek bir yapı kurulabilir. Gerçek anlamda demokrasi halkın ekonomik olarak da örgütlenmesiyle yaşayabilir.

Başta tarım ve küçük-orta ölçekli sanayicilerin kolektif üretiminin ve bu sayede verimli çalışmalarını sağlayacak ölçek ekonomilerine kavuşmalarının sağlanması gereklidir. Devlet küçük toprak ve sermaye sahibinin etkinliğini ve verimliliğini arttıracak ve onları dışarda da rekabet edebilir duruma getirmek için gerekli yönlendirme ve teşvikleri yapmalıdır. Başta tarım her alanda kooperatifçilik günün koşullarına göre yeniden gündeme getirilmeli, kooperatifçilik sisteminin sağlıklı bir şekilde işlemlerini sağlayacak bir yapılanma oluşturulmalıdır.

Küçük orta boy işletmeler (KOBİ) desteklenmeli. Bu tür sanayileşmenin olumsuzlukları koordineli çalışmaları sağlanarak, ortak teknoloji geliştirme birimleri kurmaları desteklenerek giderilmelidir. KOSGEB'ler daha işlevsel bir yapıya kavuşturulmalıdır.

Büyük sermayenin ulusal çıkarlara uygun çalışması sağlanmalıdır. Devlet gerektiğinde ekonomik sisteme toplum yararına müdahale edebilmelidir.

e) Üretici Sistem: Türkiye bir üretimsizlik sürecinde yok oluşa doğru sürükleniyor bu yüzden Kemalist ekonominin öncelikli hedefi üretmektir. Kemalizmin ulusal toplum yapısında üretici olanla olmayan ayrımı sınıfsal ayrımlardan çok daha önemli bir yer tutar.

Türkiye'de; zaten düşük olan tasarruflar da rant ekonomisine gitmektedir. Üstelik diğer az gelişmiş ülkelerde olduğu gibi Türkiye'de de sermaye piyasası ve borsa sistemi küçük tasarrufların verimli değerlendirilmesini sağlayacak bir kurum olmaktan çok spekülasyon kazanç ve kara paranın aklanmasına hizmet etmektedir. Rant gelirlerinin ağır vergilendirilmesi, kayıt dışı ekonominin kayıt altına alınması, kara para ile ciddi bir mücadele verilmesi gereklidir.

Bunun yanında öncelik ve destek her zaman üretime verilmeli, üretici olmak bir kültür olarak işlenmelidir. Kişisel girişim kalkınmanın, yeni iş olanakları sağlamanın önemli bir aracıdır.

Devlet bunu özellikle de teknoloji geliştirmeye yönelik teşviklerle desteklemeli ama kurduğu mekanizmayla toplumsal yararın da gözetilmesini sağlamalıdır.

f) Ulusal Bilim ve Teknoloji Politikaları: 21. yüzyıl; bilgi, teknoloji ve planlamanın stratejik girdiler olduğu bir dünya olacak. Ürünlerin tasarımı ve geliştirilmesinin katma değeri hammadde, emek ve üretime göre çok daha fazla olacak. Uluslararası sermayenin baskısına dayanabilecek bir ulusal ekonomi yaratabilmek için bilgi ve teknolojiyi üst düzeyde kullanabilen ve üretebilen bir ülke olmalıyız.

Kapitalist ekonomik sisteme bir alternatif yaratıldığında bilim ve teknolojiyi daha yaşanabilir bir dünya için üretmek zorundayız.

Kısa vadede üretim alanında dünya üzerinde varlığımızı sürdürebilmek için TÜBİTAK'ın işlevselliğini en üst düzeye çıkarmanın yanında, bilimsel çalışmaların ve AR-GE'nin desteklenmesi, devlet-üniversite-sanayi (özel+kamu) işbirliğinin geliştirilmesi sağlanmalıdır. Ulusal haberleşme şebekesinin kurulmasından, uluslararası arenada rekabet üstünlüğü sağlayacak esnek üretim ve otomasyon sistemlerinin geliştirilmesine, hızlı tren teknolojisine, uzay, havacılık ve ulusal savunma sanayiinde atılımlar yapılmasına, yonga teknolojisine, stratejik hammadde ve ileri malzeme teknolojilerine, alternatif çevre dostu enerji teknolojileri geliştirilmesine, biyoteknolojiye ve genetiğe kadar 21. yüzyılda stratejik önemi olacak alanlara yönelinmeli, ulusal projeler üretilmelidir.